

Centre de Teatre

EL TRICICLE

És una de les primeres obres de Fernando Arrabal, escrita entre 1952 i 1953. En aquell darrer any s'estrenà TOT ESPERANT GODOT de Samuel Beckett, obra que, a partir de la seva estrena, es transformà en un clàssic, va obrir noves fronteres al teatre i hi instal·là el de l'absurd dins del repertori universal.

Ambdues obres no sols es vinculen perquè l'una hagi estat escrita mentre l'altre s'estrenava, sinó que totes dues tenen una estructura similar i ens parlen de l'home al marge d'un camí, que mai no arriba a conèixer, i que espera la solució de problemes o la troballa que mai no es produeixen. Així com TOT ESPERANT GODOT és l'obra més important de Beckett, EL TRICICLE representa, en el conjunt de l'obra d'Arrabal, la peça més important del seu primer teatre.

En aquesta obra l'autor expressa la seva concepció de la societat capitalista i especialment la del moment històric de l'Espanya de la postguerra. Amb una història senzilla, protagonitzada per quatre marginats que es troben en un parc on dos d'ells treballen, Arrabal ens exposa les relacions de classe simbolitzades per aquests personatges.

La lectura i l'adaptació que hem fet de EL TRICICLE han consistit a prendre l'obra en un sentit paral·lel a aquell que inicialment li donà l'autor.

Segons el nostre parer, EL TRICICLE mostra la impossibilitat de la utopia i la inutilitat de la marginació.

Per una part veiem com l'home marginat es troba involuntàriament empès al crim per a sobreviure. Comprenem la gran inseguretat que produeix un treball esporàdic; per altra part veiem que és impossible viure en el parc, enmig de la natura i de forma poètica.

Hem tret de l'obra les parts més absurdes i les hem convertides en escenes realistes tot i conservant el llenguatge absurd que en la realitat és tan emprat pels marginats.

És per tot això que el nostre TRICICLE és una poesia desconhortada, però no sense humor: És difícil afrontar la vida amb humor si hom no és capaç de riure's d'un mateix. EL TRICICLE és ple d'humor, de realitat i d'amarg descoratament.

La gent del Centre de Teatre està preparant dues obres, per ser presentades entre els mesos d'abril i maig. "A l'altra costat del mirall" com a taller de curs, dirigida per Jesús Fernandez i "El Tricicle" serà presentada per el grup "teatre la nau" i dirigida per Ever Martin.

"A L'ALTRE COSTAT DEL MIRALL"

La majoria ha vist, llegit o sentit a parlar, de LES AVENTURES D'ALICIA AL PAÍS DE LES MARAVELLES, però... també molta gent diu que és un conte que no entén.

Encara que el naixement d'aquesta història fos verbal, i el seu autor l'anés elaborant de manera improvisada, per entretenir tres nenes mentre anaven d'excursió, cal tenir en compte que Lewis Carroll, sempre fou una persona crítica amb tots els de la seva època. En acabar aquella jornada de passeig, una de les nenes, Alicia Pleasance Liddell, a qui el narrador convertí en personatge principal d'aquell món il·lusionari que se li havia acudit, li demanà un manuscrit de tot allò inventat, sorgint així més tard la idea d'editar-lo, afegint-hi il·lustracions que encarregà al caricaturista més reconegut del seu temps, és així que el conte arribà a convertir-se en una sàtira de personatges que fàcilment es podien identificar.

I aquesta és la part que, fins ara, sovint s'ha descuidat de transportar a la nostra dècada, transformant per tant l'anècdota del relat en un absurd, al qual no li cal interpretacions, més que el pur entreteniment dionisiac. És a dir, s'ha abolit la lectura racional, per fer creure que amb colors i uns quants personatges fantasiosos (com més estranys millor) ja en tenim prou per passar l'estona i a un racó la transcendència.

Un humà com Charles Lutwidge Dogson (nom "veritable" de l'escriptor), estudiós també de tractats de lògica, fotògraf entre altres aficions i com a professor de la Universitat d'Oxford, bé es mereix que ens dignem atendre el que precisament no va ser creat per a passar desapercebut.

MIT DE LES CENYARI

A TRAVÉS DEL MIRALL I EL QUE ALICIA TROBA ALLÍ, base del nostre treball, continuació de les incursions de la nena protagonista en el món dels adults, ja fou iniciat seguint la lògica, que a més generalment imposa la decisió a priori de la seva publicació, a causa de les demandes sorgides per l'èxit de la primera part.

Partint doncs, del que creiem que fou, si no la intenció real de l'escriptor, part inportantíssima, hem buscat en l'actualitat els personatges d'aquell passat, i val a dir en desfavor del progrés que no ens ha estat difícil trobar dos poders literalment representats per una reina vermella i l'altra blanca, que es mouen per l'espai com si d'una gran partida d'escacs es tractés, amb el seu valor intrínsec de guerra que té el joc en si.

Com a compensació del majoritari desequilibri creat en les mostres existents de la narració, hem fugit de recrear-nos en la decoració de l'ambient, pel que l'hem duta a la més mínima expressió imprescindible per a secundar l'acció. La fantasia neix il·luminant un espai nu.

Malgrat tot l'exposat, com que els personatges que apareixen com a responsables de la vida, hem arribat a considerar-los amb el qualificatiu de "no grats", hem rebutjat de crear una obra d'art amb el seu rostre (que dit de passada els en sobre), raó per la qual s'identifiquen tan sols pel vestuari i l'utilleria.

En resum, la nostra feina s'adreça igualment a aquells per a qui en un principi l'obra va ser destinada: els infants, però sense oblidar que parlem dels no-nens.